

IN DE HAL van Het Grote Herenhuis stond een houten ton met drie hoepeltjes erom.

Het was een klaagton.

De oude wandelstok met een uit hout gesneden apenkop was sinds de dood van de Baron niet meer buiten geweest.

De hockeystick wist niet eens dat er tegenwoordig op kunstgras werd gespeeld.

De skistok had nog nooit sneeuw gezien en een blauw-geel regenscherm dat Plu heette, zuchtte: 'Ik kom alleen buiten als het regent.'

Ze hoorden Tim de teckel blaffen.

Er stond iets te gebeuren.

‘Kom Plu, we gaan winkelen,’ zei de Barones.
Raar, dacht Plu, de zon schijnt.
Wat het blauw-gele regenscherm niet kon zien waren de donkere
wolken boven de horizon.
Maar de donderslag bij heldere hemel hoorde Plu wel.

‘Los,’ commandeerde de Barones.
Tim opende zijn bek en de Barones stak Plu op.
Grote druppels kletsten op zijn kop.
Brrrr, dacht Plu, stond ik maar in de ton.
Toen stak de wind ook nog op.

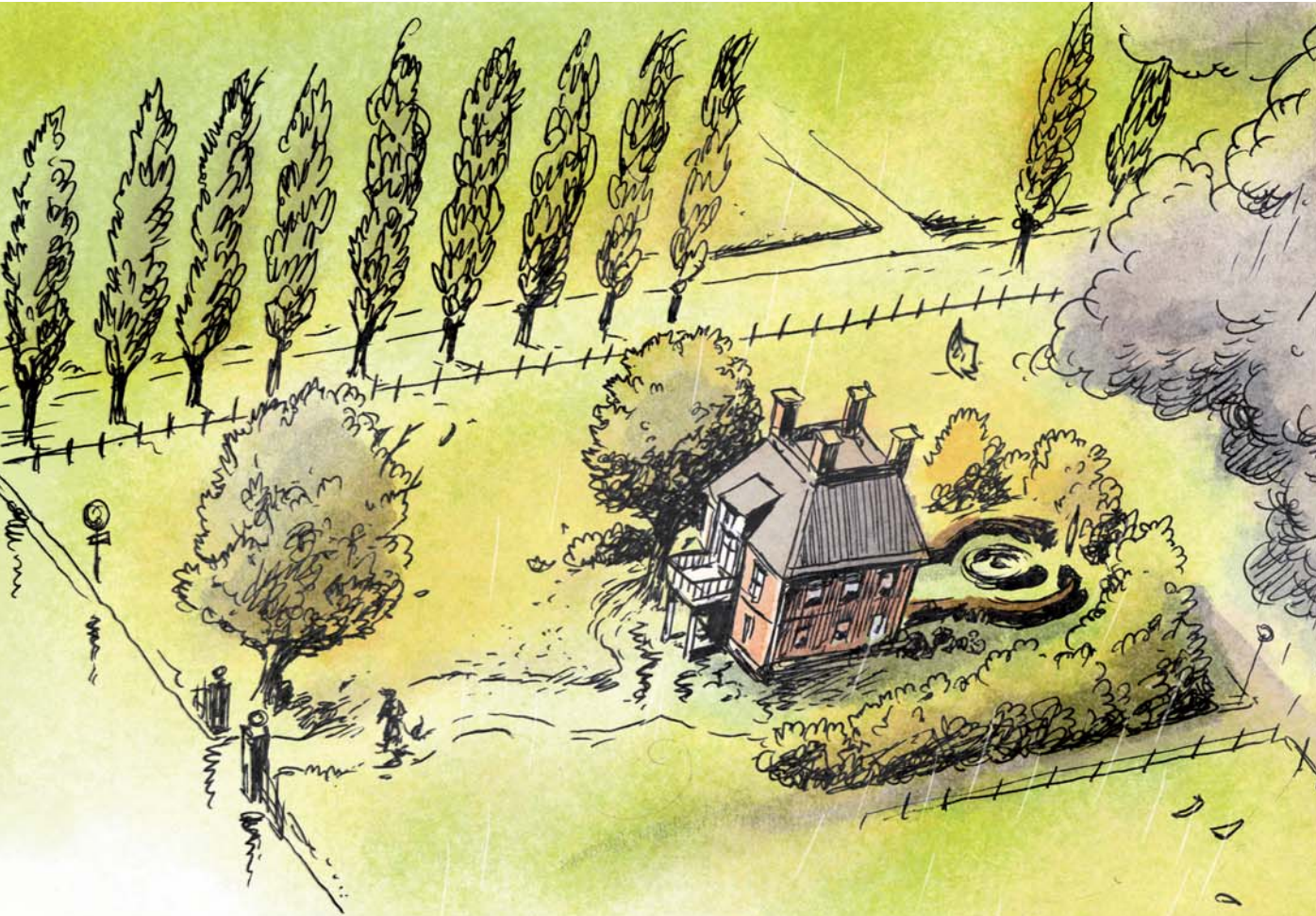

Een wilde wind.
Tims oren woeien naar zijn staart.
De Barones werd bijna van de grond getild toen de wind onder haar
regenscherm kwam.
Het leek wel of Plu zich probeerde los te rukken.
Plu schrok toen de wind hem opeens binnenstebuiten keerde.

Even laten zweefde hij weer teruggeklapt door de lucht.
De Barones keek Plu beteuterd na. Het handvat in haar hand.

Plu was bang.

Hij was nu al hoger dan het haantje van de toren.

Daar zag hij Het Grote Herenhuis.

Er kwam een joekel van een vogel naast hem vliegen die hem waarschuwde: 'Je moet de wind eronder houden.

Maar pas op, als de wind gaat liggen val je naar beneden.'

Plu had geen zin om naar vervelende praatjes te luisteren.

Het ging net zo lekker.

Hij buitelde door het luchtruim.

Danste op de wind.

Hoger.

Hoger.

En toen ging de wind liggen.
De vogel had nog gezegd: 'Houd de wind eronder.'
Maar Plu was zo geschrokken dat hij verkrampte en inklapte.
De wind suisde langs zijn flanken.
Steeds harder ging het.
Hij passeerde een man die aan een valscherf hing.
'Pak me beet!' brulde de parachutist.
Maar hoe?